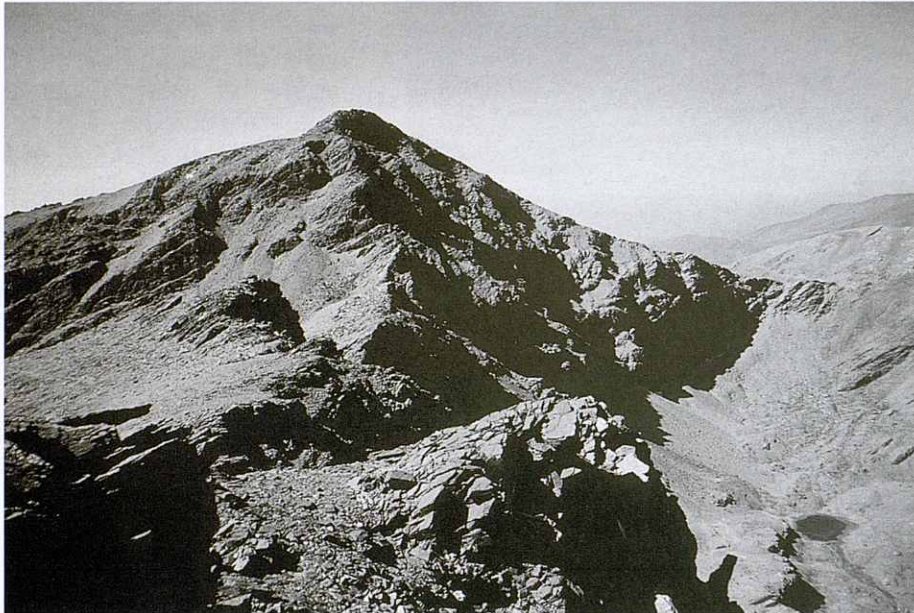

amplíssima. Val la pena!. La baixada la faig pel coll i pel marge dret del riu Mulhacén. Al capvespre, els del refugi, m'expliquen la bonica història del significat del nom Mulhacén –el cim més alt de la Península Ibèrica de 3.478 metres– prové del rei Muley Abu Hassan, pare de Boabdil i penúltim rei moro de Granada, que va morir l'any 1484. El rei es va enamorar d'una donzella de la seva sultana que es deia Isabel de Solís la qual era cristiana i que ell anomenava Zoraya. Això va fer engelosir a la sultana que continuava conspirant contra el rei. Cansat i vell el rei Hassan va abdicar a favor del seu germà i, camí de l'exili, va morir en el castell de Mondéjar. Aleshores Zoraya va portar d'amagat, el seu cos fins el cim més alt de la serralada i des d'aleshores el cim porta el seu nom. Evidentment deu ser una llegenda però és francament molt bonica...

cantó. Torno a la pista fins al coll i m'enfilo, tot seguit, als Tajos de la Virgen (3.222 metres) els quals són també molt panoràmics però des d'aquí si que ja es veu la desgràcia de l'estació d'esquí i tota la xerracada que això comporta. Pujo al cim del Veleta el qual, si deixem a part l'esmentada devastació a la qual ha estat sotmès en nom del turisme i del progrés, gaudeix d'una fantàstica panoràmica sobre els cims de l'Alcazaba (3.371 metres), Mulhacén (3.478 metres), Puntal de la Caldera (3.226 metres), Puntal de Vacares (3.222 metres), etc. Per la pista torno enrera i m'enfilo al Puntal de la Caldera per un terreny força dret i descompost. També molt panoràmic. Després des de la llacuna de La Caldera retorno cap el refugi. No he trobat a ningú! Només una parella dalt del Veleta que han pujat des de l'estació.

Mulhacén i Laguna de la Mosca des del Alcazaba. Foto J. Mundet

A l'endemà torno a pujar al Mulhacén de bon matí però aquesta vegada per baixar ja cap a l'altre cantó. Des de dalt davallo pel llom de la meua dreta cap el bellíssim indret de Siete Lagunas i, des de la llaguna Altera (2.800 metres) pujo al Puntal de Siete Lagunas (3.255 metres), el Peñón del Globo (3.297 metres) i l'Alcazaba (3.371 metres). Des de cada un dels cims es gaudeix d'impressionants i diferents visions del massís. Quan torno a arribar a Siete Lagunas em trobo amb la primera gent del dia la qual està acampada en aquest bell paratge tan encisador. Cal anar a

trobar el desguàs del darrer estany per trobar el

Un xic abans de l'alba surto del refugi i, pel llom de la carena de l'esquerra del riu Mulhacén, pujo fins a trobar la Loma Pela, passo per un refugi petit i surto a la carena principal a l'indret de Cerro Boto (3.186 metres) i per la pista, passo per sota mateix dels crestons de Río Seco i per sobre de la llacuna del mateix nom. Després deixo la pista per enfilar-me al Collado del Ciervo i a l'alterós cerro de los Machos (3.324 metres) des del qual es veu el Veleta (3.386 metres) al davant ben impressionant i bonic perquè des d'aquí no es veu encara la trinxada de l'estació d'esquí i de la carretera que arriba fins a dalt del Veleta per l'altre

trobar el desguàs del darrer estany per trobar el

Veleta, Puntal de la Caldera, etc. des del Mulhacén. Foto J. Mundet